

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.685/2011/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a személyesen eljár felperes neve (címe) felperesnek, a dr. Kovács Attila ügyvéd ügyintézője mellett a Nyíregyházi... számú Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperessel szemben személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 3.P.20.994/2011/4.számú ítélete ellen az alperes részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét megváltoztatja, és mellőzi az alperes kötelezését a felperes javára 100 000 (százezer) Ft nem vagyoni kártérítés, valamint 12 000 (tizenkétezer) Ft perköltség megfizetésére.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 13 175 (tizenháromezer-egyszázhetvenöt) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A korábban hivatásos rendőr, jelenleg vállalkozóként nyomozói tevékenységet folytató felperes részére gyógytornát írtak elő, melyet a **"S. Gy."** Szakrendelés Egészségügyi Centrumban végzett több kezelés alatt állóval egyetemben.

Az alperes 2011. március hó 4. napján délelőtt a gyógytorna végzésére szolgáló helyiségben - ahol a gyógytornász engedélye alapján tartózkodott - mobiltelefonnal felvételt készített, amely ellen a felperes tiltakozott. Az alperes tagadta, hogy a felperes látszása a felvételen. A gyógytorna végén az alperes elindította a felvételt, amelyen a felperes beazonosíthatóan látható volt, ezért ő kérte a felvétel törlését, aminek az alperes nem tett eleget, mert hivatkozása szerint a kezelésen résztvevő édesanyja érdekében készítette a felvételt azért, hogy ő otthonában is végezhesse a gyakorlatokat. A vitába az

alperes édesanyja is bekapcsolódott, aki közölte, hogy nem törlik a felvételt és a felperes ne zaklassa őket.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes az felvétel engedélye nélkül történt készítésével megsértette a képmáshoz fűződő személyes jogát, egyben kérte őt kötelezni a felvétel megsemmisítésére és 200 000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére.

Az alperes ellenkérelmében a jogsértés elkövetésének megállapítását nem vitatta, ám ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérte, mert a felvételt már törölte, amelynek elkészítésével a felperest nem érte olyan sérelem, ami kártérítésre adhatna alapot.

Az elsőfokú bíróság a 4. sorszám alatt meghozott ítéletében megállapította, miszerint az alperes megsértette a felperesnek a képmás kizárólagosságához fűződő jogát azzal a magatartással, hogy mobiltelefonnal videofelvételt készített, és azon a felperes is szerepelt hozzájárulása nélkül. Kötelezte az alperest, hogy ezt a felvételt 15 napon belül semmisítse meg, és fizessen meg a felperesnek 100 000 Ft nem vagyoni kárpótlást és 12 000 Ft perköltséget, amelyet meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte továbbá az alperest, hogy térítsen meg az államnak külön felhívásra 15 000 Ft le nem rótt kereset illetéket.

Határozatának indokolása szerint az alperes azzal a magatartással, miszerint a gyógytornász és a gyógytornán részt vevő kezelteknek az előzetes hozzájárulása nélkül videofelvételt készített úgy, hogy azon nemcsak az édesanyja látható, megsértette a felperesnek a képmása megjelenítéséhez való jogát a Ptk. 80. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel.

Mindenkinek alapvető joga van a saját önbecsülésének, emberi méltóságának a védelméhez a Ptk. 76. §-a alapján. A felperes az egészségügyi ellátás keretében a testi egészségének helyreállítása érdekében vett részt a gyógytornán, ezért erre a helyzetre az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény rendelkezései is irányadók. Az egészségügyi törvény alapján az egészség az egyén életminőségének és önmegvalósításának alapvető feltétele, amely döntő hatással van a családra, a munkára és ezáltal az egész nemzetre. Ebből következően célja, hogy minden beteg megőrizhesse emberi méltóságát, önazonosságát, önrendelkezési és minden egyéb joga csorbitatlanságát.

A gyógykezelés végzésének a helye nem volt nyilvános. Az alperes azzal, hogy túllépte a részére biztosított benntartózkodás lehetőségét és felvételt készített a teremben lévők hozzájárulása nélkül, visszaélt a felperes képmásával, ami miatt az elsőfokú bíróság a jogsértés megtörténtét megállapította és kötelezte az alperest a felvétel megsemmisítésére.

A kártérítés iránti igényt annak összecszerűségében csak részben találta alaposnak. Az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy a képmás készítésével nem okozott kárt a felperesnek, mert önmagában a tudatos jogsértés megalapozta a kártérítési igényt, amely jogsértéssel okozott személyiségi jog csorbulásának kompenzálására kizárólag a nem vagyoni kártérítés (fájdalomdíj) alkalmas a Ptk. 355. §-ának (1) bekezdése alapján. Az

alperes a felperest olyan hátrányos helyzetbe hozta, amellyel fokozta a kezeléseken való részvétel miatt egyébként is csorbult az önbecsülésének és az önértékelésének sérelmét, ezért 100 000 Ft kamat nélküli összeg alkalmas ennek a sérelemnek a kompenzációjára szemben a keresetben követelt összeggel.

A felperes túlnyomó részben pernyertes lett, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a javára perköltség megfizetésére, melynek összegét a felperes által szükségtelenül és alacsonyabb összegben lerótt kereseti illetékkal azonosan határozta meg, míg a különbözet megfizetésére a Pp. 78. §-ának (2) bekezdése alapján kötelezte az alperest.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet részbeni megváltoztatásával a nem vagyoni kártérítés iránti kereset elutasítását kérte. Továbbra is vitatta, hogy a felperest a felvétel készítésével okozati összefüggésben olyan kár érte volna, ami okot adna a kártérítésre.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte lényegében annak helyes indokai alapján.

Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a személyhez fűződő jogsértés megállapítására és a felvétel megsemmisítésére, valamint a kereset részbeni elutasítására vonatkozó rendelkezéseit. Az ítéltábla a fellebbezést alaposnak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, ám abból téves jogi következtetésre jutott.

Önmagában a személyhez fűződő jog megsértése nem alapozza meg a sérelmet szenvedett kártérítési igényét, mert az nem fájdalomdíjként funkcionál, hanem szükséges olyan többlettényállás megléte, amiből a nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható immateriális sérelem meglétére lehet következtetni. Az ítélkezési gyakorlattal ellentétes az az okfejtés, hogy a személyhez fűződő jogok bármilyen megsértése önmagában, mintegy automatikusan megteremti a kárfelelősségi jogalapot és ehhez képest a sérelem mértéke már csupán összegszerűségi kérdés lenne (Legfelsőbb Bíróság Pfv.III.20.818/1999/3.). A személyiségi jogsértés tehát nem váltja ki szükségképpen a nem vagyoni kártérítés fizetésének következményeit, s mivel a felperes felhívás ellenére sem bizonyította, hogy őt a jogsértés által kiváltott olyan hátrányos hatás érte, amely pénzbeli szolgáltatás nyújtásával ellensúlyozható, s ilyenre a köztudomás alapján sem lehetett következtetni, tévesen kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest annak megfizetésére. A gyógytorna végzésére szolgáló teremben jogszerűen tartózkodó, és a foglalkozást végignéző alperes részéről olyan felvétel készítése, amelyet bizonyított módon harmadik személynek nem vetített le, nem vagyoni kártérítésre okot adó hátránnyként nem volt értékelhető.

A fentiek miatt az ítélet az első fokú ítélet fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és mellőzte az alperes kötelezését a felperes javára kártérítés megfizetésére. Ennek következtében a Pp. 81. §-ának (2) bekezdése sem volt immár alkalmazható, ezért az ítélet az alperes kötelezését a felperes javára az általa szükségtelenül ugyan, de lerótt kereseti illetékre tekintettel 12 000 Ft perköltség megfizetésére, ugyanis a 27 000 Ft kereseti illetéken belül ez volt arányos a nem vagyoni kártérítés iránti keresettel, amelyet e tekintetben fennálló peresztesége okán a felperes maga visel. Azt szükséges megjegyezni, hogy a felperes részleges pernyertessége miatt tévesen hívta fel az elsőfokú bíróság a perköltségfizetést megalapozó szabályként a Pp. 78. §-ának (1) bekezdését, az helyesen ugyanis a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése, ahogy az alperesnek a le nem rótt kereseti illeték megtérítésére vonatkozó kötelezését sem a Pp. 78. §-ának (2) bekezdése, hanem az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. §-ának (3) bekezdése értelmében irányadó, s a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapozza meg.

A fellebbezési eljárásban a felperes pervesztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése értelmében köteles a jogi képviselővel eljáró alperes javára perköltséget fizetni, amelynek összegét az ítélet tábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése, valamint a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján meghatározott ügyvédi munkadíj és az alperes által - szintén szükségtelenül (Itv. 62. §-a (1) bekezdésének f) pontja) - lerótt fellebbezési eljárási illeték együttes összegében határozta meg a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapuló teljesítési határidő mellett.

Debrecen, 2012. január hó 23. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Riczu András sk. bíró

A kiadmány hiteléül:

kiadó